

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/165/2021
Identifikačné číslo spisu:	4110206493
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:4110206493.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Viery Petrikovej a JUDr. Márie Trubanovej, PhD., v spore žalobcu M. G., narodeného Q., D., zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Matejovovou, Nitra, Hollého 12, IČO: 42 049 423, proti žalovanej Rímskokatolíckej cirkvi, Sídlná kapitula Nitra, Nitra, Nám. Jána Pavla II. 7, IČO: 35 593 016, zastúpenej advokátskou kanceláriou Petruška & partners s. r. o., Nitra, Kupecká 18, IČO: 47 254 882, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Svorad Petruška, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 12C/69/2010, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 25. júna 2020 sp. zn. 7Co/234/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

I.

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) v poradí prvým rozsudkom zo dňa 18. decembra 2012 č. k. 12C/69/2010-199, žalobu zamietol o. i. na tom základe, že prídelovú listinu B. č. 14/1958 (neskôr opravené na 15/1958), v ktorej chýbal údaj o dátume jej vydania ako aj o prídelovej cene, posúdil ako listinu neplatnú. Uvedený rozsudok bol na základe odvolania žalobcu zrušený uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 13. februára 2014 sp. zn. 7Co/73/2013 (č. l. 221 spisu - poznámka dovolacieho súdu) a vec bola vrátená súdu prvej inštancie s tým, že pre rozhodnutie je potrebné vyriešiť otázku, či v danom prípade vlastnícke právo, ktoré bolo predmetom prídelu, a ktoré bolo evidované na pozemnoknižnej vložke č. 103 v prospech Sídlnej kapituly, bolo tomuto vlastníkovi odňaté riadne, v súlade s vtedajšími právnymi predpismi, a taktiež je potrebné zaoberať sa otázkou, či žalovaná, evidovaná v katastri nehnuteľností ako vlastníčka predmetnej nehnuteľnosti od roku 1997, nenadobudla vlastnícke právo vydržaním.

1.1. Súd prvej inštancie po doplnení dokazovania v poradí druhým rozsudkom z 31. januára 2018 č. k. 12C/69/2010-399, určil, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k. ú. O., obec D., okres D., a to parcely číslo 1070/16 - orná pôda o výmere 4299 m², vytvorenej na základe

Geometrického plánu č. 15/2009, vyhotovenom Bc. Zuzanou Völfovou, GEOMONT, spol. s r. o. Nové Sady, dňa 12. februára 2009, overenom Správou katastra Nitra dňa 13. marca 2009 a žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“) a § 123, § 124, § 126 ods. 1, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 134 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej ako „OZ“), pričom dospel k záveru, že prihliadajúc na právny názor súdu vyššej inštancie a vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania považoval žalobu žalobcu za dôvodnú s tým, že žalovaná nemohla nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti ani titulom vydržania, nakoľko neboli na to splnené zákonné podmienky.

1.2. V ods. 29. odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že „pre posúdenie dôvodnosti žaloby bolo potrebné zaoberať sa i tým, či nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom konania, prešli na štát, pričom ... súd dospel k záveru, že predmetné nehnuteľnosti boli predmetom revízie prvej pozemkovej reformy podľa zák. č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy a z toho vyplýva, že vlastníctvo bolo pôvodnému pozemnoknižnému vlastníkovi - Nitrianskej sídelnej kapitule odňaté a prešlo na štát. Zo zápisu v pkn. vl. č. 103 pre kat. úz. O. pod por. č. 15 vyplýva, že všetky nehnuteľnosti zapísané na A strane pozemno-knižnej vložky sú predmetom revízie prvej pozemkovej reformy so znením zamýšľaného prevzatia za použitia okrem iného aj zák. č. 329/1920 Sb. o prevzatí a náhrade za zabraný majetok pozemkový (zákon náhradový). Podľa § 9 cit. zákona poznámka zamýšľaného prevzatia pôsobí ako poznámka zamýšľaného odpísania nehnuteľnosti, pokiaľ nezahrňuje všetky nehnuteľnosti vo vložke zapísané a spolu, ak sa týka všetkých nehnuteľností v pozemno-knižnej vložke zapísaných, ako poznámka vyvlastnenia. Ak nie sú predmetom zamýšľaného prevzatia všetky nehnuteľnosti zapísané v pkn. vložke, má sa za to, že tie, ktoré sú predmetom poznámky, sa odpisujú z pozemno-knižnej vložky, a teda n a pozemno-knižnej vložke zapísaný vlastník už nemá vlastnícke právo k odpísaným nehnuteľnostiam. Ak sú teda predmetom zamýšľaného prevzatia všetky nehnuteľnosti zapísané v pkn. vložke, má sa za to, že tieto sú vyvlastnené. Podľa § 8 ods. 1 zák. č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy pozemkový majetok získaný pre účely prídeltov je podľa tohto zákona určený spolu s ostatným zabraným majetkom, pokiaľ nebol alebo nebude zadržaný štátom pre účely všeobecne prospešné (§ 10 záborového zákona) ani doposiaľ nebol pridelený, pre prídelt subjektom v cit. ustanovení špecifikovaným. Z uvedeného je zrejmé, že majetok zabraný podľa zák. č. 142/1947 Sb. mohol byť buď prevzatý (podrzaný) štátom pre účely všeobecne prospešné alebo bol určený pre prídelt. Nehnuteľnosti zapísané v pkn. vložke č. 103 boli predmetom prídeltu a parc. č. 1071/7 bola pridelená S. G.. Z ustanovenia § 28 zák. č. 329/1920 Sb. vyplýva, že ak rozhodol pozemkový úrad už skôr o prídelt, zámene alebo scudzení prevzatých nehnuteľností do vlastníctva osôb iných, nie je potrebné vykonať najskôr príslušný vklad vlastníckeho práva pre štát a súdy prevedú na návrh pozemkového úradu právo vlastnícke priamo na nadobúdateľa pozemkovým úradom ním označeného. Zákon č. 142/1947 Sb. v ustanovení § 17 odkazoval na procesný postup konania podľa zák. č. 215/1919 Sb. Záborového zákona, ktorý vydanie rozhodnutia k prechodu vlastníctva na štát nevyžadoval, stačilo teda priame konanie štátu. Inak povedané, ak bola prevzatá nehnuteľnosť pridelená do vlastníctva iných osôb, t. j. prídeltcov, nebolo potrebné vykonať skôr, ako boli nehnuteľnosti pridelené, vklad vlastníckeho práva na štát, a súdy prevádzali vlastnícke právo priamo na prídeltcu. Po zápise do pozemnoknižnej vložky, že nehnuteľnosti sú predmetom revízie prvej pozemkovej reformy podľa zák. č. 142/1947 Sb., nebolo možné po 01. januári 1951 - po zániku účinku intabulácie (právo tvorných účinkov zápisov do pozemkovej knihy pre vklad vlastníckeho práva) považovať v pozemkovej knihe evidovaného vlastníka za hodnoverného vlastníka, keďže už bol možný aj prechod vlastníctva mimo tohto zápisu.“

1.3. V bode 31. odôvodnenia rozhodnutia s a súd prvej inštancie zaoberal otázkou, či v katastri nehnuteľností vedený vlastník predmetnej nehnuteľnosti (žalovaná) nadobudol vlastníctvo vydržaním za splnenia podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva titulom vydržania, keď žalovaná je od roku 1997 v katastri nehnuteľností vedená ako vlastník predmetnej nehnuteľnosti. Dospel k záveru, že i keď podmienka dĺžky vydržacej lehoty by bola splnená, je toho názoru, že nebola splnená podmienka dobromyseľnosti. Tento záver odôvodnil tým, že „ak Nitrianska sídelná kapitula stratila vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v dôsledku revízie, nemohla sa domnievať, že jej vlastnícke právo zostalo zachované a právny omyl, vychádzajúci z jednoznačne formulovaného právneho predpisu, nie je ospravedlniteľný a teda nie je možné uvažovať o tom, že by pri svojom nesprávnom výklade zákona č. 142/1947 Sb. mohla

zostať v presvedčení, rovnako ani jej nástupca - Rímskokatolícka cirkev, Sídlná kapitula Nitra, že vlastnícke právo jej nebolo odňaté a od toho odvíjať prípadnú dobromyseľnosť pri vstupe do držby“ ... žalovaná preto nemohla nadobudnúť vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti ani titulom vydržania.

II.

2. Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 25. júna 2020 sp. zn. 7Co/234/2019 (ďalej ako „odvolací súd“, „krajský súd“) na odvolanie žalovanej rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

2.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd skonštatoval, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny, dostatočne odôvodnený a s jeho odôvodnením sa v celom rozsahu stotožnil.

2.2. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP) odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, jeho závery majú oporu vo vykonanom dokazovaní a vec aj správne právne posúdil, pričom rozhodol v súlade s dovtedajšou rozhodovacou činnosťou odvolacieho súdu v obdobných veciach, predmetom ktorých boli nehnuteľnosti pôvodne zapísané v PKN č. 103 pre kat. úz. O.. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na rozsudky Krajského súdu v Nitre vydané vo veciach vedených pod sp. zn. 25Co/43/2012 zo dňa 05. decembra 2012, 25Co/347/2012 zo dňa 29. apríla 2014, 5Co/48/2012 zo dňa 12. decembra 2012, 7Co/35/2016 zo dňa 27. augusta 2017, 8Co/124/2016 zo dňa 02. marca 2017, 25Co/123/2019 zo dňa 29. januára 2020, v ktorých odvolacie senáty zaujali rovnaký právny názor v tom, že žalobca má naliehavý právny záujem na požadovanom určení, že došlo k prevodu sporných nehnuteľností na štát a tieto boli pridelené pridelovou listinou pridelcom, ktorú listinu bolo potrebné považovať za vkladu schopnú listinu, pričom vzdanie sa prídely je neplatný právny úkon a žalovaná, vzhľadom k zisteným okolnostiam, nemohla nehnuteľnosť vydržať. Naposledy v dovolacom konaní rozhodoval NS SR uznesením zo dňa 31. marca 2020 sp. zn. 6Cdo/64/2018 o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 02. marca 2017 sp. zn. 8Co/124/2016, keď dovolanie žalovaného odmietol.

2.3. Odvolací súd sa zaoberal jednotlivými odvolacími dôvodmi uvedenými v podanom odvolaní a nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by sa mal odkloniť od záverov odvolacích senátov, ktoré boli prijaté vo vyššie uvedených právnych veciach. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie správne postupoval, keď potvrdil vlastnícke právo žalobcu a žalobe vyhovel. Správny bol právny záver súdu prvej inštancie, že žalobca nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam pridelom na základe Prídelovej listiny pod značkou B. č. 14/1958, ktorú vydal Okresný národný výbor v Nitre, z ktorej vyplýva, že parcela č. 1071/7 - roľa o výmere 5000 m² bola pridelená S. G. s tým, že dňom prídely bol 01. október 1948. Taktiež záver súdu prvej inštancie o tom, že vlastnícke právo žalobcovi nebolo nikdy odňaté, možno považovať za správny, pretože Zápisnicu o prídely a odovzdaní pôdohospodárskeho majetku (Štátnemu majetku, n. p. Nitra - Chrenová) zo dňa 29. júla 1959 nie je možné považovať za doklad o odňatí vlastníctva.

2.4. K odvolacej námietke žalovanej, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku odňatia vlastníckeho práva žalovanej, ku ktorému podľa nej právne významným spôsobom nedošlo, keďže v pkn. vložke je uvedená iba poznámka zamýšľaného prevzatia, čo však neznamena, že vlastníctvo nehnuteľností prešlo na štát, a preto dotknuté nehnuteľnosti nikdy do vlastníctva štátu neprešli, odvolací súd v bode 8. až 10. odôvodnenia rozsudku uviedol, že s uvedenými argumentmi sa súd prvej inštancie podrobne vypořiadal v ods. 29. odôvodnenia rozsudku. Pokiaľ v tejto súvislosti žalovaná v odvolaní vytýkala súdu prvej inštancie, že nerešpektoval judikatúru najvyššieho súdu, poukazujúc na dôvody uvedené v uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. novembra 2011 sp. zn. 6Cdo/84/2010, odvolací súd skonštatoval, že uvedeným rozhodnutím dovolacieho súdu bol zrušený rozsudok odvolacieho súdu pre procesnú vadu, pričom pre ďalšie konanie len formou poznámky, bez toho, aby akokoľvek prejudikoval rozhodnutie odvolacieho súdu v ďalšom konaní, dal do pozornosti predpoklady, ktoré musia byť podľa § 4 a § 8 ods. 1 zákona č. 142/1947 Sb. o revisi prvej pozemkové reformy (ďalej „zákon č. 142/1947 Sb.“) splnené pre pridelenie pozemkového majetku (ods. 32. odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. marca 2020 sp. zn. 6Cdo/64/2018). Na základe vyššie uvedeného

odvolací súd považoval tieto odvolacie dôvody za neopodstatnené.

2.5. Na doplnenie dôvodov odvolací súd uviedol, že súdy vo svojich rozhodnutiach v obdobných veciach týkajúcich sa pkn. vložky č. 103 pre kat. úz. O. opakovane konštatovali, že v pozemnoknižnej vložke č. 103 v časti B pod rad. č. 14 bol uvedený zápis Čd. 3142 o tom, že nehnuteľnosti podliehali revízii podľa zákona č. 142/1947 Sb. a pod rad. č. 15 je zápis Čd. 4564/1948 o tom, že podľa návrhu a oznámenia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave číslo B 226/48 - I./D, učeného na základe zákona č. 142/1947 Sb., bolo poznamenané, že nehnuteľnosti na strane A Povereníctvo pôdohospodárstva zamýšľalo prevziať, a že tieto boli predmetom revízie podľa zákona č. 142/1947 Sb. Okrem toho sa v predmetnej vložke nachádzal aj zápis pod r. č. 4 zo dňa 30. októbra 1924 o tom, že na základe uznesenia Štátneho pozemkového úradu v Prahe sa poznamenalo, že nehnuteľnosti r. č. A. I. 1 - 19, 21 - 34 boli zabraté štátom podľa zákona č. 215/1919 zo dňa 16. augusta 1919. Pod r. č. 5 bol poznamenaný zápis Československého štátneho pozemkového úradu, že zamýšľal prevziať nehnuteľnosti pod r. č. A. I. 1 - 19, 21 - 34 podľa zákona č. 220/1922 Sb. zo dňa 13. júla 1922. Pod r. č. 7 bol uvedený zápis zo dňa 12. mája 1926 pod č. j. na základe rozhodnutia Štátneho pozemkového úradu v Prahe zo dňa 04. marca 1926 pod č. j. 131.052/25-II/4 ohľadne nehnuteľností pod r. č. A. I. 1. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 15. 17. 18. 19. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 30. 31. 34. ako parcely č. 1050, 1051, 1052, 1053, 1054, 1055, 1057, 1059, 1060 a nasledujúce, vymedzila sa podľa B 4.5 uvedená poznámka o zábore a zamýšľanom prevzatí. Nitrianska sídelná kapitula bola ako vlastníčka zapísaná aj v pozemnoknižnej vložke č. 103 kat. úz. O..

Rímskokatolícka cirkev si vysporiadala vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam v katastri nehnuteľností záznamom Z 2563-62/95 v r. 1999, keď došlo k zápisu nehnuteľností na list vlastníctva v prospech Biskupského úradu v Nitre. Návrh na záznam bol odôvodnený tým, že vlastníctvo vyplýva z pozemnoknižnej vložky č. 103, toto neprešlo na štát a zostalo zachované pre cirkev. Následne došlo k zmene označenia vlastníka z Biskupského úradu v Nitre na Sídelnú kapitolu v Nitre na návrh s odôvodnením, že Biskupský úrad nemá právnu subjektivitu.

2.6. K námietkam žalovanej o nepreukázaní prechodu vlastníckeho práva na štát a právneho predchodcu žalobcu odvolací súd uviedol, že nehnuteľnosť pôvodne bola predmetom revízie prvej pozemkovej reformy podľa zákona č. 142/1947 Sb., pričom všetky nehnuteľnosti, pod por. č. 14 a 15 zapísané na strane A pkn. vložky č. 103 pre kat. úz. O., boli predmetom revízie prvej pozemkovej reformy so znením len zamýšľaného prevzatia za použitia náhradového zákona. Zákon č. 329/1920 Sb. o prevzatí a náhrade za zabraný majetok pozemkový (zákon náhradový) (ďalej ako „zákon 329/1920 Sb.“) v § 9 uvádza, že poznámka zamýšľaného prevzatia pôsobí ako poznámka zamýšľaného odpísania nehnuteľností, ak nezahŕňa všetky nehnuteľnosti vo vložke zapísané, a spolu ako poznámka vyvlastnenia. Ak neboli predmetom zamýšľaného prevzatia všetky nehnuteľnosti zapísané v pozemnoknižnej vložke, malo sa za to, že tie, ktoré boli predmetom poznámky, sa odpísali z vložky, a teda na pozemnoknižnej vložke zapísaný vlastnícký už nemal právo k odpísaným nehnuteľnostiam. Ak boli predmetom zamýšľaného prevzatia všetky nehnuteľnosti, malo sa za to, že boli vyvlastnené. Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 142/1947 Sb. pozemkový majetok získaný pre účely prídeltov je určený spolu s ostatným zabraným majetkom, pokiaľ nebol alebo nebude podržaný štátom pre účely všeobecne prospešné (§ 10 záborového zákona) a ani doposiaľ nebol pridelený pre prídeltu subjektom v citovanom ustanovení špecifikovaným. Z toho bolo zrejmé, že majetok zabraný podľa zákona č. 142/1947 Sb. mohol byť buď prevzatý (podržený štátom) pre účely všeobecné alebo bol určený pre prídeltu. Predmetné nehnuteľnosti zapísané v PNK vložke č. 103 boli predmetom prídeltu a parcely boli pridelené právnenému predchodcovi žalobcu. Nehnuteľnosť bola predmetom prídeltu, preto nebolo potrebné prevádzať vklad vlastníckeho práva pre štát, keďže na návrh pozemkového úradu bolo vlastnícke právo k pozemkovým úradom prevedené priamo na nadobúdateľa. Z ustanovenia § 28 náhradového zákona č. 329/1920 Sb. podľa odvolacieho súdu vyplynulo, že ak pozemkový úrad rozhodol o prídeltu do vlastníctva iných osôb už skôr, nebolo potrebné previesť skôr príslušný vklad vlastníckeho práva priamo na nadobúdateľa pozemkovým úradom. Zákon č. 142/1947 Sb. v ustanovení § 17 odkazoval na procesný postup konania podľa záborového zákona, ktorý vydanie rozhodnutia k prechodu vlastníctva na štát nevyžadoval, stačilo teda priame konanie štátu.

2.7. V súvislosti s námietkou žalovanej, že o odňatí (prídelu) rozhodol Okresný národný výbor, ktorý podľa žalovanej bol oprávneným orgánom, odvolací súd poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu zo dňa 14. októbra 2008, sp. zn. 5Cdo/157/2007, kde vyslovil názor, že „v zmysle ustanovenia § 3 ods. 3 vyhl. č. 507/1950 Ú. v. na okresné národné výbory prešlo vykonávanie vyúčtovaní s odchádzajúcimi prídelcami a dozor nad hospodárením prídelcov, aj podľa ustanovenia § 23 nar. vyhl. č. 507/1950 Sb. Toto ustanovenie je potrebné vykladať tak, že na národné výbory prešla právomoc (iba) vyúčtovania s odchádzajúcimi prídelcami a dozor nad hospodárením prídelcov v zmysle § 23 ods. 1 nar. č. 104/1945 Sb. n. SNR a citácia celého ustanovenia § 23 nar. č. 104/1945 Sb. n. SNR znamená len právo národného výboru vyjadriť sa k rozhodovaciemu procesu o odňatí prideleného majetku.“ Rovnaký právny názor uviedol najvyšší súd aj v rozhodnutiach sp. zn. 4Cdo/123/2003 a sp. zn. 3Cdo/12/2004 s tým, že okresné národné výbory neboli oprávnené na rozhodovanie o odňatí prídelu a takéto rozhodnutia boli nad rámec ich právomoci.

2.8. Aj ďalšie odvolacie argumenty žalovanej, týkajúce sa neplatnosti prídelovej listiny B. č. 14/1958, prípadne 15/1958, odvolací súd považoval za nedôvodné. Odvolací súd k tejto otázke vyjadril svoj právny názor už v uznesení zo dňa 13. februára 2014 č. k. 7Co/73/2013-221, ktorým zrušil v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie vydaný v tejto veci dňa 18. decembra 2012 č. k. 12C/69/2010-199. Odvolací súd preto nepovažoval za potrebné opätovne opakovať tieto dôvody.

2.9. Rovnako tak tvrdenia žalovanej, že právny predchodca žalobcu sa v súlade s § 132 ods. 1 zákona č. 141/1950 Zb. vzdal vlastníctva k žalovaným nehnuteľnostiam, a to Zápisnicou o odovzdaní majetku zo dňa 29. júla 1959, neboli v konaní preukázané a súd prvej inštancie sa s námietkami žalovanej dostatočne vypořiadal v bode 27. odôvodnenia rozhodnutia. Napokon odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie správne posúdil aj otázku možného vydržania vlastníckeho práva žalovanou, pričom prijal správny právny záver, že žalovaná (ani jej právny predchodca) nemohla byť s ohľadom na zistené okolnosti dobromyseľná pri vstupe do držby (ods. 31. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Absencia dobromyseľnosti pri vstupe do držby mala za následok nesplnenie zákonných podmienok pre vydržanie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

III.

3. Žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) podala proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), písm. b) CSP namietajúc, že rozsudkami oboch súdov nižšej inštancie došlo k svojvoľnému posúdeniu prechodu vlastníckeho práva v súlade so zák. č. 142/1947 Sb. na štát pri súčasnej nesprávnej aplikácii práva, majúceho svoj pôvod v preddemokratickom režime, spôsobom, ktorý nie je vlastný demokratickému politickému režimu. Žalovaná je toho názoru, že svojvoľným postupom súdu prvej i druhej inštancie jej bolo znemožnené uskutočnenie jej patriaceho procesného práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.1. Záver odvolacieho súdu, že všetky nehnuteľnosti Nitrianskej sídelnej kapituly, nachádzajúce sa v kat. úz. O. boli zabrané a vyvlastnené v prospech štátu, na ktorý prešlo vlastnícke právo priamo zo zákona, pričom zo zápisu pkn. vl. číslo 103 kat. úz. O. vyplynulo, že pozemky podliehali revízií v zmysle revízneho zákona a bol vykonaný zápis pod B14 dňa 10. mája 1948, následne bolo rozhodnuté revíznou komisiou a bol vykonaný zápis pod B15 zo dňa 08. augusta 1948, kde sa poznamenalo, že nehnuteľnosti na strane A Povereníctvo pôdohospodárstva zamýšľa prevziať a tieto sú predmetom revízie podľa revízneho zákona, a keďže vlastnícke právo prešlo na štát, tento bol oprávnený pridelovať predmetný majetok prídelcom, čo bolo v danej veci preukázané prídelovou listinou, vyjadrený v jeho rozsudku, považuje dovolateľka za nedostatočne odôvodnený, a preto predčasný.

3.2. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (ďalej ako „ústava“), § 1, § 2, § 4 a § 6 zákona č. 142/1947 Sb., § 9 a § 26 zákona č. 329/1920 Sb. a poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 294/2012 zo 07. februára 2013, v ktorom sa zaoberal otázkou dobového výkladu a aplikáciou právnych predpisov týkajúcich sa I. pozemkovej reformy, predovšetkým zákona č. 142/1947 Sb., a to vo vzťahu k rozhodnutiu NS SR, sp. zn. 4Cdo/180/2009 z 31. januára 2011. Ústavný súd

uviedol, že na pochopenie zmyslu a účelu uvedených právnych predpisov je relevantné skúmať dobové súvislosti prijatia, aplikácie a výkladu týchto právnych predpisov konkrétnym spôsobom - predovšetkým to, že zákon č. 142/1947 Sb. bol prijatý 01. júla 1947, teda v čase existencie demokratického a pluralitného politického zriadenia. Predmetný právny predpis sa aplikoval aj po 25. februári 1948, t. j. v čase, keď po zmenách spoločensko-politického zriadenia došlo k ďalšiemu zlomu v jeho aplikácii a výklade.

3.3. Podľa dovolateľky bol súd pri svojom rozhodovaní povinný rešpektovať aj ústavné princípy vyvoditeľné z Ústavy Slovenskej republiky týkajúce sa interpretácie a aplikácie právnych predpisov vydaných pred nadobudnutím jej účinnosti. V tejto súvislosti poukázala na čl. 152 ods. 4 ústavy, ktorý zásadným spôsobom spochybňuje uplatňovanie dobového výkladu právnych predpisov. Poukázala na skutočnosť, že ústava «nie je hodnotovo neutrálna, naopak, je založená na relatívne ucelenej sústave hodnôt, ktoré si štát váži, rešpektuje ich a prostredníctvom orgánov verejnej moci zabezpečuje ich ochranu. Tieto hodnoty majú objektívny charakter a sú vyjadrením spoločensky uznávaného „všeobecného dobra“...» (PL. ÚS 12/01), t. j. ústava nevymedzuje len inštitúcie a procesy, ale zahŕňa aj určité princípy, ktoré vyjadrujú základné a nedotknuteľné hodnoty demokratickej spoločnosti. Uvedený hodnotový základ Ústavy Slovenskej republiky je deklarovaný v jej čl. 1 ods. 1 prvá veta. Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu interpretácia a aplikácia čl. I ods. I ústavy je založená na koncepcii materiálneho právneho štátu, a nie formálneho právneho štátu. V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iného stelesnené také princípy, ako právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), osobitný dôraz sa kladie na ochranu tých základných práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané (m. m. I. ÚS 10/98, I. ÚS 17/99, I. ÚS 44/99, I. ÚS 54/02).

3.4. Dovolateľka poukázala na princíp právnej istoty a uviedla, že vo vzťahu k interpretácii a aplikácii zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov prijatých pred nadobudnutím účinnosti ústavy vytvoril ústavodarcu špecifickú požiadavku vyjadrenú v čl. 152 ods. 4 ústavy, v zmysle ktorého musia byť vykladané a aplikované v súlade s hodnotami, na ktorých je založená ústava. Poukázala na názor ústavného súdu, že dobový výklad a aplikácia predmetných právnych predpisov mali byť podrobené testu ústavnej súladnosti podľa čl. 152 ods. 4 ústavy. Ak by po vykonanom teste ústavnej súladnosti dospel súd k záveru, že dobový výklad a aplikácia obstoja len čiastočne alebo, že neobstoja vôbec, bolo potrebné, aby v príslušnom rozsahu uskutočnil vlastný výklad a aplikáciu týchto právnych predpisov, v plnej miere, rešpektujúc čl. 152 ods. 4 ústavy. Podrobením testu ústavnosti podľa čl. 152 ods. 4 ústavy by teoreticky bolo možné dospieť k záveru, že zákon č. 142/1947 Sb. v súčasnosti nemožno aplikovať ústavne súladným spôsobom. Potom by bolo potrebné prihliadnuť na to, že krivdy, ktoré vyvolala aplikácia zákona č. 142/1947 Sb., sa štát snažil zmierniť a do určitej miery napraviť reštitučnými zákonmi a súčasná aplikácia a výklad zákona č. 142/1947 Sb. v tejto veci by v zásade mala rešpektovať ich podstatu a zmysel.

3.5. Dovolateľka poukázala na rozhodnutia NS SR zo dňa 24. júna 2015 sp. zn. 4Cdo/165/2013 a zo dňa 30. novembra 2011 sp. zn. 6Cdo/84/2010, z ktorých vyplýva právny záver, že prevzatím podľa § 6 ods. 1 zák. č. 142/1947 Sb., za splnenia predpokladov uvedených v tomto ustanovení, prechádzali nehnuteľnosti do vlastníctva štátu. Avšak týmto prevzatím sa rozumelo právne prevzatie nehnuteľností v súlade s II. časťou náhradového zákona nazvanou „Prevzatie“, na ktorý odkazovala práve posledná veta § 6 ods. 1 zák. č. 142/1947 Sb. Právnym prevzatím nehnuteľnosti bol vklad vlastníckeho práva na štát na návrh pozemkového úradu podľa § 26 a nasl. náhradového zákona. V tomto rozhodnutí Najvyšší súd SR poukázal aj na všeobecnú právnu úpravu nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, a to zákon č. 941/1811 Všeobecný občiansky zákonník (v. o. z.), podľa ktorého (§ 423 a nasl.) v preskúvanom období (do 01. októbra 1948) sa vlastnícke právo k veciam, ktoré už mali vlastníka, nadobúdalo tak, že sa právne previedli od vlastníka na inú osobu. Právnym dôvodom takéhoto nadobudnutia bola zmluva, dedenie, súdne rozhodnutie alebo nariadenie vyplývajúce zo zákona (§ 424 v. o. z.). Samotný právny dôvod však ešte nezakladal vlastníctvo k veciam. Vlastníctvo sa mohlo (okrem prípadov ustanovených priamo v zákone) nadobudnúť len právnym odovzdaním a prevzatím (spôsob

nadobudnutia § 425 v. o. z.). Na prevod vlastníctva nehnuteľných vecí sa vyžadovala intabulácia (vklad), čo znamenalo, že nadobúdacie konanie muselo byť zapísané do verejných kníh (§ 431 v. o. z.). Až vkladom vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nadobudol nový vlastník vlastníctvo, práva s ním spojené a prešli naňho aj bremená zaznamenané vo verejných knihách. Pokiaľ išlo o zánik, vlastníctvo mohlo zaniknúť na základe vôle vlastníka, zákonom a súdnym výrokom. Vlastníctvo nehnuteľných vecí z uvedených dôvodov zaniklo výmazom z verejných kníh (spôsob zániku - 444 v. o. z.). Tento zákonník platil do 01. januára 1951, kedy nadobudol účinnosť nový Občiansky zákonník zákon č. 141/1950 Sb. Vztahujúc uvedenú všeobecnú právnu úpravu na preskúmaný prípad, právnym dôvodom (titulom) nadobudnutia vlastníctva štátu bol sám zákon. To však neznamená, že zákon bol aj spôsobom nadobudnutia vlastníctva štátu, a že by vlastníctvo prešlo na štát zo zákona. Spôsobom nadobudnutia vlastníctva k nehnuteľnostiam v preskúmanom období, ako vyplýva aj z uvedenej všeobecnej právnej úpravy, bola intabulácia. Rovnako právna úprava rozlišovala aj pri zániku vlastníckeho práva medzi dôvodmi zániku a spôsobom zániku, podľa ktorej vlastníctvo zaniklo až výmazom z verejných kníh. Podľa tejto všeobecnej právnej úpravy sa intabulácia vyžadovala. Hoci boli prípustné výnimky, avšak v preskúmanom prípade o výnimku nejde, Naopak, aj tieto osobitné predpisy všeobecný princíp intabulácie potvrdili a vychádzali z nej.

Z uvedeného podľa dovolateľky vyplynulo, že odvolací súd postupoval svojvoľne a nezákonne pri posúdení otázky podstatnej pre posúdenie veci - aký má právny význam zápis poznámky, že nehnuteľnosti podliehajú revízii podľa zákona č. 142/1947 Sb. (B 14 PKV č. 103 pre kat. úz. O.) a poznámky, že Povereníctvo pôdohospodárstva zamýšľalo prevziať tieto nehnuteľnosti a sú predmetom revízie podľa zák. č. 142/1947 Sb. (B 5 PKV č. 103 kat. úz. O.) - teda jeho odôvodnenie je nedostatočné a rozhodnutie zmätočné, lebo sa nevysporiadal s tzv. dobovým výkladom odňatia vlastníctva a platnosti prídelovej listiny.

3.6. V súvislosti s prípustnosťou dovolania odvodeného dovolateľkou z § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľka uviedla, že odvolací súd sa pri posudzovaní významu poznámky, že nehnuteľnosti podliehajú revízii podľa zák. č. 142/1947 Sb. (B 14 PKV č. 103 pre kat. úz. O.) a poznámky, že Povereníctvo pôdohospodárstva zamýšľalo prevziať tieto nehnuteľnosti a sú predmetom revízie podľa zák. č. 142/1947 Sb. (B 15 PKV č. 103 pre kat. úz. O.), odklonil od názoru dovolacieho súdu vyjadreného v ods. 6. a 7. uznesenia zo dňa 30. novembra 2011 sp. zn. 6Cdo/84/2010, v ktorom dovolací súd uviedol, že: „V posudzovanej veci sa v pozemkovoknižnej vložke č. 1 14 v časti A. Majetková podstata síce nachádza poznámka Zábor a v časti B. Vlastníctvo sa nachádza pod položkou 3 zápis došlý dňa 30. októbra 1924 č. 3444, že „na základe uznesenia Št. pozemkového úradu v Prahe pod č. j. 67297 poznamenáva sa, že nehnuteľnosti tu pod r. č. A. 1 7-25 obsiahnuté sú zabrané štátom podľa zákona zo 16. apríla 1919 č. 215 Sb.“ a pod položkou 4 poznámka, že Štátny pozemkový úrad zamýšľal prevziať tieto nehnuteľnosti podľa zákona zo 17. júla 1922 č. 220 Sb., ale pod položkou 5 došlou 12. mája 1926 č. 1746 sa nachádza zápis, podľa ktorého sa na základe rozhodnutia Štátneho pozemkového úradu v Prahe zo 07. marca 1926 ohľadne všetkých nehnuteľností, okrem pol. 10 parc. č. 596, pol. 13 parc. č. 599 a pol. 23 parc. č. 610, vymazuje v B. 3. a 4. poznámka o záboře a o zamýšľanom prevzatí s tým, že na ostatné nehnuteľnosti v platnosti ostáva. U pozemkov, ktoré neboli zo záboru týmto rozhodnutím prepustené, sa nenachádza v pozemkovoknižnej vložke zápis o ich prídele (vklade) novému vlastníkovi a ani zápis formou vkladu vlastníckeho práva pre štát (sama poznámka o záboře a o zamýšľanom prevzatí nehnuteľností nemá účinky prechodu vlastníctva na štát; k právnemu prevzatíu, t. j. k nadobudnutiu vlastníctva k zahraničnému majetku štátom podľa zák. č. 215/1919 Sb. dochádza až vkladom vlastníckeho práva pre štát na návrh pozemkového úradu - § 26 zák. č. 329/1920 Sb.). Ani zápis pod položkou 6, došlý 08. augusta 1948 - č. d. 4564, že „podľa oznámenia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave učeného na základe ustanovení zákona č. 142/1947 Sb. v znení zák. č. 44/48 Sb. sa poznamenáva, že nehnuteľnosti na strane A Povereníctvo pôdohospodárstva zamýšľalo prevziať, a že tieto sú predmetom revízie podľa zák. č. 142/47 Sb. v znení zák. č. 44/48 Sb.“, nemá za následok prechod vlastníctva na štát a ani to, že by sa nehnuteľnosti zo záboru prepustené (vylúčené), stali opäť zabranými a mohli byť predmetom rozhodovania podľa zákona č. 142/1947 Sb. I revízia rozhodnutí, ktorými bola pôda zo záboru prepustená (vylúčená), sa vykonávala v zmysle § 4 zák. č. 142/1947 Sb. formou vydania rozhodnutia, ktorým sa pôvodné rozhodnutie buď zruší alebo potvrdí a len zrušením rozhodnutí uvedených v § 4 ods. 1 a 2 sa nehnuteľnosti zo záboru prepustené (vylúčené)

stávajú opäť zabranými a mohli byť predmetom rozhodovania podľa tohto zákona).”

3.7. Podľa žalovanej sama poznámka o zábore a o zamýšľanom prevzatí nehnuteľností nemá účinky prechodu vlastníctva na štát, pričom k právnomu prevzatiu, t. j. k nadobudnutiu vlastníctva k zabranému majetku štátom podľa zák. č. 215/1919 Sb. dochádza až vkladom vlastníckeho práva pre štát na návrh pozemkového úradu. Ide o otázku, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorý stanovil, že sama poznámka o zábore a o zamýšľanom prevzatí nemá účinky prechodu vlastníctva na štát. Podľa žalovanej rozsudkami súdov oboch inštancií došlo k svojvoľnému postupu súdov v posúdení platnosti prídelovej listiny B. č. 14/58 (príp. č. 15/58), ktorá je podľa názoru žalovanej neplatným právnym úkonom z dôvodu, že neobsahuje všetky podstatné zákonné náležitosti, t. j. nie je v nej uvedený dátum a ani údaj o prídelovej cene, respektíve podmienky, za ktorých sa prídel prideľuje a číslo listiny je preznačené. V súlade s ustálenou judikatúrou (napr. rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/56/2003, 3Cdo/12/04 ako aj rozhodnutie 6Cdo/84/2010) sa pre platnosť prídelovej listiny vyžaduje, aby obsahovala zákonom požadované náležitosti, teda musí byť podpísaná oprávnenou osobou, opatrená odtlačkom pečiatky, musí byť datovaná a obsahovať prídelovú cenu. Posudzovaná prídelová listina nemá dátum, číselné označenie je pochybné a na prídelovej listine je síce uvedený podpis, no na mieste určenom pre podpis prídelovej listiny sa nachádza text „za (nečitateľný podpis)”. Z použitia slovného spojenia „za” na prídelovej listine v mieste určenom na podpis, jasne vyplýva, že prídelovú listinu v mene, teda za predsedu ONV, podpísala tretia neznáma osoba. Túto skutočnosť, teda že prídelovú listinu nepodpísal predseda ONV dokladujú aj dôkazy, a to listiny zabezpečené z Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Štátneho archívu v Nitre tvoriace dôkaz nachádzajúci sa v spise. V prípade, že takéto náležitosti prídelová listina nemá, je potrebné a nevyhnutné posúdiť túto prídelovú listinu aj z hľadiska, či nejde o správne rozhodnutie trpiace tak závažnými vadami, čo do ich zápornej kvality, že nie je možné uplatniť prezumpciu jeho správnosti. K neplatnosti prídelových listín doložila žalovaná rôzne rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ktoré sú súčasťou súdneho spisu, pričom ich závery jednoznačne podporujú tvrdenie žalovanej o neplatnosti prídelovej listiny, na ktorej chýba dátum, prídelová cena a jej riadne označenie. Takúto listinu v súlade s existujúcou judikatúrou Najvyššieho súdu SR je potrebné považovať za absolútne neplatný (nulitný) právny akt, pričom na základe neplatnej listiny nemôže prejsť vlastnícke právo na právneho predchodcu žalobcu a s poukazom na tieto skutočnosti je zřejmé, že odvolací súd sa pri svojom rozhodovaní odklonil od ustálenej rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu.

3.8. V súvislosti s dovolaním podaným podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľka uviedla, že rozsudkami súdov nižšej inštancie došlo k svojvoľnému a nesprávnemu posúdeniu Zápisnice o odovzdaní majetku zo dňa 29. júla 1959, nakoľko sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s § 132 ods. 1 zák. č. 141/1950 Sb. v znení platnom ku dňu 25. januára 1959, s ohľadom na skutočnosť, že právny predchodca žalobcu sa svojho vlastníctva k žalovaným nehnuteľnostiam vzdal. V tejto súvislosti dovolateľka poukázala na Zápisnicu o odovzdaní majetku zo dňa 29. júla 1959, z ktorej jednoznačne vyplýva, že žalobca sa majetku - prídelu v nej špecifikovanom vzdal, a to podpisom tejto zápisnice. Ak teda odvolací súd ako aj súd prvej inštancie, neberúc do úvahy tvrdenia žalovanej o neplatnosti prídelovej listiny tvrdil, že žalobca, resp. jeho právny predchodca bol vlastníkom žalovaných nehnuteľností, považovala dovolateľka za potrebné uviesť, že právny predchodca žalobcu sa svojho vlastníctva k žalovaným nehnuteľnostiam v súlade s § 132 ods. 1 zákona č. 141/1950 Zb. v znení platnom ku dňu 25. januára 1959 vzdal a to Zápisnicou o odovzdaní majetku zo dňa 29. júla 1959.

3.9. Žalovaná v zmysle 444 ods. 1, 2 CSP navrhla, aby Najvyšší súd SR odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, poukazujúc na dôvody uvedené v dovolaní a na článok 20 ústavy.

3.10. Vzhľadom na dôvody uvedené v dovolaní žalovaná žiadala zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. K dovolaniu sa vyjadril žalobca, podľa ktorého neboli splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

IV.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolaniu nemožno vyhovieť.

6. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (porovnaj sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016).

7. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

K dovolaniu z dôvodu podľa § 420 CSP:

9. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolaním je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej, preto dovolací súd považoval dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP za prípustné a v ďalšom sa zaoberal jeho dôvodnosťou.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (porovnaj sp. zn. 1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie dovolateľky, že v konaní (pred nižšími súdmi) došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

13. Pojemným znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

15. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu, ktorý zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných ústavou.

16. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

17. V danom prípade žalovaná porušenie práva na spravodlivý proces oprela o tvrdenie, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil záver o prechode vlastníckeho práva zo žalovanej na štát, keď pri posudzovaní otázky tohoto prechodu vlastníctva opomenul tzv. dobový výklad a aplikáciu právnych predpisov, týkajúcich sa prvej pozemkovej reformy (predovšetkým zákona č. 142/1947 Sb.), keď súd je povinný rešpektovať aj ústavné princípy vyvoditeľné z Ústavy Slovenskej republiky.

18. Dovolací súd takto vymedzenú dovoláciu námietku podľa § 420 písm. f) CSP nepovažuje za dôvodnú. Z rozhodnutí súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu, chápaných v ich (kompletizujúcej) jednote je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa (aj) pri výklade relevantných ustanovení právnych predpisov riadili, a aké závery zaujali pri ich právnom posúdení. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva

nepresvedčivosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení právnych predpisov. Odvolací súd sa vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalovanej. Súdy sa dostatočne zaoberali otázkou prechodu vlastníctva zo žalovanej na právneho predchodcu žalobcu a dostatočne odôvodnili svoje závery tak o zániku vlastníctva žalovanej ako aj o tom, že odňatie prídelu právneho predchodcu žalobcu nebolo preukázané. Ako je vyššie uvedené, dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP je tvrdený nesprávny procesný postup súdu, nemôže ním byť a nie je námietka správnosti právneho posúdenia veci. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP nepovažoval za dôvodné, čo by samo osebe bolo dôvodom na zamietnutie dovolania.

K dovolaniu z dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP:

19. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

20. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

21. Odklon od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu dovolateľka namietala

- ohľadom riešenia otázky výkladu zamýšľaného prevzatia predmetnej nehnuteľnosti podľa zákona č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy vo vzťahu k prechodu vlastníctva na štát, resp. prídelcu,
- vo vzťahu k náležitostiam prídelovej listiny.

22. Pokiaľ ide o otázku charakteru poznámky zamýšľaného prevzatia, dovolateľka namietala odklon s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/84/2010, z ktorého vyplýva, že sama poznámka o zamýšľanom prevzatí podľa zákona č. 142/1947 Sb. nemá účinky prechodu vlastníctva na štát, a preto k právnemu prevzatiu, t. j. k nadobudnutiu vlastníckeho práva k zabranému majetku štátom podľa zák. č. 215/1919 Sb. dochádza až vkladom vlastníckeho práva na štát

22.1. Namietaným uznesením sp. zn. 6Cdo/84/2010, najvyšší súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie z procesných dôvodov, keďže odvolací súd opomenul vykonať dôkaz predloženou listinou. Súčasne na účely ďalšieho konania poznamenal, že predpokladom pre pridelenie pozemkového majetku podľa zákona č. 142/1947 Sb. je skutočnosť, že tento majetok spadá pod možný prídel podľa tohto zákona (napr. majetok bol znovu získaný pre účely prídelu podľa tohto zákona - § 4), a že majetok je pridelený tomu subjektu, ktorého zákon výslovne za prídelcu označuje (§ 8 ods. 1 cit. zákona). Splnenie týchto skutočností, v rámci pridelenia majetku prídelovou listinou, ako rozhodnutia majúceho povahu správneho aktu vydaného správnym orgánom, treba považovať za úplne zásadné. ... Pokiaľ v uvedenom rozhodnutí najvyšší súd uviedol (doplnil), že ... u pozemkov, ktoré neboli zo záboru (podľa zákona č. 215/1919 Sb.) prepustené, sa nenachádza v pozemkovoknižnej vložke zápis o ich prídele (vklade) novému vlastníkovi a ani zápis formou vkladu vlastníckeho práva pre štát (sama poznámka o zábore a o zamýšľanom prevzatí nehnuteľností nemá účinky prechodu vlastníctva na štát); k právnemu prevzatiu, t. j. nadobudnutiu vlastníctva k zabranému majetku štátom podľa zák. č. 215/1919 Sb. dochádza až vkladom vlastníckeho práva pre štát na návrh pozemkového úradu - § 26 zák. č. 329/1920 Sb.) dovolací súd poznamenáva, že uvedený záver o charaktere zamýšľaného prevzatia sa týka výlučne postupu podľa zákona č. 215/1919 Sb. o pozemkovej reforme (v poradí prvej), nie postupu podľa zákona č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy. Záver súdov nižšej inštancie, že poznámka zamýšľaného prevzatia vo vzťahu ku všetkým nehnuteľnostiam zapísaným na pkn. vložke č. 103 je poznámkou vyvlastnenia týchto nehnuteľností na účely prídelov podľa zák. č. 142/1947 Sb., je súladný s ustanovením § 9 zákona č. 329/1920 Sb.; taktiež záver, že po 01. januári 1951, teda od účinnosti zákona č. 141/1950 Sb. Občiansky zákonník v dôsledku zániku právotvorných účinkov

zápisov do pozemkovej knihy už nebolo možné považovať v pozemkovej knihe evidovaného vlastníka za hodnoverného vlastníka, keďže už bol možný aj prechod vlastníctva mimo tohto zápisu, nie je odklonom od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

23. Čo sa týka namietaného odklonu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k náležitostiam prídelovej listiny, dovolací súd poukazuje na to, že v rozsudku sp. zn. 1Cdo/56/03 sa najvyšší súd zaoberal platnosťou a vkladuschopnosťou Výmeru Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy o vlastníctve pôdy podľa nar. SNR č. 104/1945 Zb. a nar. SNR č. 146/1946 Zb. s tým, že okresné národné výbory vydávali prídelové listiny, keď oba druhy listín boli, a j v súčasnosti sú, dokladmi o vlastníctve prídelcov k prideleným nehnuteľnostiam. V uvedenom rozhodnutí teda bola riešená iná právna situácia.

Rovnako tvrdenie dovolateľa nepotvrďuje poznámka najvyššieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/84/2010 vo vzťahu k zápisu zo dňa 08. augusta 1948 č. d. 4564, že „podľa oznámenia Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy ... sa poznamenáva, že nehnuteľnosti ... zamýšľa prevziať, a že tieto sú predmetom revízie podľa zák. č. 142/1947 Sb. v znení zák. č. 44/1948 Sb. nemá za následok prechod vlastníctva na štát a ani to, že by sa nehnuteľnosti zo záboru prepustené (vylúčené) stali opäť zabranými a mohli byť predmetom rozhodovania podľa zák. č. 142/1947 Sb. [revízia rozhodnutí, ktorými bola pôda zo záboru prepustená (vylúčená) sa vykonávala v zmysle § 4 zák. č. 142/1947 Sb. formou vydania rozhodnutia, ktorým sa pôvodné rozhodnutie buď zruší alebo potvrdí a len zrušením rozhodnutí uvedených v § 4 ods. 1 a 2 sa nehnuteľnosti zo záboru prepustené (vylúčené) stávajú opäť zabranými a mohli byť predmetom rozhodovania podľa tohto zákona]“. V prejednávanej veci bolo preukázané, že rozhodnutia o prepustení (vylúčení) z o záboru, resp. o jeho ponechaní právnomu predchodcovi žalovanej boli zrušené rozhodnutím Ministerstva земедельства ч. 53.150/48-IX.R-12 zo dňa 21. júna 1948 vo veci: Veľkostatok Nitrianska sídelná kapitula, Revízia prvej pozemkovej reformy (č. l. 246 až 251 spisu), ktoré rozhodnutie bolo predpokladom pre rozhodnutie o prídele.

23.1. Pokiaľ odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu žalovaná vo vzťahu k platnosti prídelovej listiny odvodzovala od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/84/2010, dovolací súd uvádza, že v namietanom rozhodnutí najvyšší súd nepovažoval prídelovú listinu za nesporný doklad o vlastníctve z dôvodu, že „zápisy v pozemkovoknižnej vložke č. ... ale ani iné dosiaľ vykonané dôkazy nenasvedčujú tomu, že by pozemky, ktoré boli predmetom prídelu na základe prídelovej listiny zo dňa ... spadali pod možný prídel podľa zák. č. 142/1947 Sb. Okrem toho v prídelovej listine bol ako prídelca označený Čsl. štát, t. j. subjekt, ktorý zákon v taxatívnom výpočte uvedenom v § 8 ods. 1 písm. a) až f) ... neurčuje. Za tohto stavu sa, podľa dovolacieho súdu, javí nevyhnutné posúdiť prídelovú listinu aj z hľadiska, či nejde o správne rozhodnutie trpiace tak závažnými vadami, čo do ich zápornej kvality, že nie je možné uplatniť prezumpciu jeho správnosti. ...“ Najvyšší súd však súčasne dodal, že „ničotnosť správneho aktu nemôže svedčiť bez ďalšieho pre záver o neexistencii dobrej viery držiteľa, opierajúceho nadobudnutie práva o takýto správny akt. Omyl, vyvolaný štátnym orgánom zásadne treba považovať za omyl ospravedlniteľný, lebo sa tu vychádza z dôvery občana (právnickej osoby) v štát a jeho orgány.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky v obdobnej veci (sp. zn. 2Cdo/53/2019) poukázal na skoršie rozhodnutie sp. zn. 4Cdo/123/2003 (R 44/2005), v ktorom uviedol, že „Výmery a prídelové listiny ako verejné listiny boli a aj v súčasnosti sú dokladmi o vlastníctve prídelcov k prideleným nehnuteľnostiam a sú vkladu schopnými listinami spôsobilými pre zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností.“ Podobne aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/84/2010 („správny akt vydaný v minulosti nie je možné preskúmať z hľadiska jeho platnosti alebo neplatnosti, jeho vecnej správnosti, ale je možné posúdiť iba jeho prípadnú nulitu /ničotnosť/).“

V prejednávanej veci sa náležitosťami prídelovej listiny súd prvej inštancie zaoberal v ods. 11. odôvodnenia rozhodnutia v intenciách názoru krajského súdu v zrušujúcom rozhodnutí sp. zn. 7Co/73/2013, ktorý poukázal na to, že nad (mimo) rámec správneho súdnictva všeobecný súd nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť správneho aktu; môže ho preskúmať len so zreteľom na to, či ide o akt nulitný, teda o správny akt vydaný absolútne vecne nepríslušným správnym orgánom. V danej

veci bol výmer (prídel) právnenému predchodcovi žalobcu vydaný Okresným národným výborom v Nitre, v tom čase subjektom oprávneným na jeho vydanie a vydal ho v medziach svojich právomocí. Je v ňom uvedené, kto ho vydal, označenie právneho predpisu, podľa ktorého sa vydáva, akej veci sa týka, obsahuje presné označenie nehnuteľnosti a podmienky, za ktorých sa pridelenie uskutočňuje. Prídelová listina bola opatrená pečiatkou orgánu, ktorý ju vydal a bola podpísaná. Ide preto nepochybne o prídelovú listinu, ktorú treba považovať za perfektnú, a ktorá má povahu verejnej listiny spôsobiléj vlastnícke právo preukázať. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že prídelová listina neobsahuje dátum a prídelovú cenu, ktorých absencia nemá za následok nulitosť tohto právneho aktu. Uvedeným záverom nedošlo k odklonu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (6Cdo/84/2010).

24. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) dôvodiť, že pri jej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

25. Obdobne je to aj pri dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, s tým rozdielom, že v danom prípade je potrebné jasne a zrozumiteľne konkretizovať otázku dovolacím súdom dosiaľ neriešenú.

26. Žalovaná ako dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) označila otázku posúdenia vzdania sa prídelu právnym predchodcom žalobcu na základe Zápisnice o odovzdaní majetku zo dňa 29. júla 1959 ku dňu 29. júla 1959 Zb. (č. l. 32 spisu), keď ani súd prvej inštancie, ani odvolací súd sa nevysporiadali s ustanovením § 132 ods. 1 zákona č. 141/1950 Zb.

26.1. Dovolací súd poukazuje na to, že v ods. 27. odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že prídelcovi S. G. vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam nebolo nikdy odňaté, keď Zápisnicu o prídele a odovzdaní pôdohospodárskeho majetku zo dňa 29. júla 1959 nie je možné považovať za doklad o odňatí vlastníctva. Odvolací súd v ods. 12. jeho rozsudku poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/157/2007, v ktorom vyslovil názor, že „v zmysle ustanovenia § 3 ods. 3 vyhl. č. 507/1950 Ú. v. na okresné národné výbory prešlo vykonávanie vyúčtovaní s odchádzajúcimi prídelcami a dozor nad hospodárením prídelcov, ... znamená len právo národného výboru vyjadriť sa k rozhodovaciemu procesu o odňatí prideleného majetku“. Rovnaký právny názor uviedol najvyšší súd v rozhodnutiach sp. zn. 4Cdo/123/2003 a sp. zn. 3Cdo/12/2004 s tým, že okresné národné výbory neboli oprávnené na rozhodovanie o odňatí prídelu a takéto rozhodnutia boli nad rámec ich právomocí. V ods. 14. odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd k tvrdeniam žalovanej, že právny predchodca žalobcu sa v súlade s § 132 ods. 1 zák. č. 141/1950 Zb. vzdal vlastníctva k žalovaným nehnuteľnostiam a to Zápisnicou o odovzdaní majetku z 29. júla 1959 poukázal na to, že tieto tvrdenia neboli preukázané.

26.2. Z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že (okrem iných) právnou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo jeho rozhodnutie, bola otázka posúdenia právomoci okresného národného výboru rozhodovať o odňatí prídelu. Takou otázkou nebola otázka vzdania sa prídelu právnym predchodcom žalobcu, ktorá je otázkou skutkovou, nie právnou. Dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a), resp. b) CSP preto v tejto časti nie je prípustné.

26.3. Nad rámec uvedeného dovolací súd poukazuje na to, že otázkou vzdania sa prídelu sa najvyšší súd zaoberal v uznesení sp. zn. 6Cdo/169/2020, keď v ods. 49. uviedol: „Odňatie prideleného majetku a vzdanie sa prídelu boli ... dva odlišné právne inštitúty, ktoré umožňovali v tom čase platné právne predpisy. Vzdanie sa prídelu pôdy umožňoval zákon č. 141/1950 Zb. (Občiansky zákonník) účinný od 01. januára 1951 (ďalej len Občiansky zákonník alebo OZ) v ustanovení § 132 ods. 1, podľa ktorého vlastníctvo sa strácalo najmä tým, že ho nadobudol niekto iný, alebo že sa ho vlastník vzdal, a že išlo o

jednostranný právny úkon, ktorým vlastník strácal svoje vlastnícke právo a dochádzalo tak k jeho prechodu na štát alebo inú právnickú osobu. Pre platnosť právneho úkonu o právach k nehnuteľnostiam zákon vyžadoval písomnú formu, okrem, ak išlo o nájom rodinného domčeka alebo inej podobnej stavby alebo len časti budovy (§ 40 ods. 1 v spojení s § 38 OZ), a že z právneho úkonu musela vyplývať bez akýchkoľvek pochybností vôľa vlastníka vzdať sa vlastníctva k určitej veci. Podľa názoru dovolacieho súdu treba prisvedčiť odvolaciemu súdu v tom, že v spise sa nenachádza žiaden dôkaz o právnom úkone urobenom právnymi predchodcami žalobcov v písomnej forme, obsahom ktorého by bol ich prejav vôle smerujúci k vzdaniu sa vlastníctva k nehnuteľnostiam prideleným.“

27. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie zamietol podľa § 448 CSP.

28. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti, či právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 1, ods. 2 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

29. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanej v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 362 ods. 2 CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.